Ч. 41. Второк 8 марта (23 лютого) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — Заява німецкого канцлера в справі будови фльоти. — Бійка в італіяньскім парляменті. — Голоси про подорож короля Фердинанда до Петербурга.

Комісия санітарна палати послів відбула в пятницю засїданє під проводом пос. Адлєра. Референтом закона про спинюванє і поборюванє пошестий вибрано пос. дра Ґольда. — Пп. Кіндерман і Міхль висказали жаль в причини ухвали палати панів що до винагороджуваня лікарів за донесеня о пошестях і виявили баканє, аби палата послів показала ся супротив лікарів справедливійшою.

Референтом для внесеня п. Будзиновского в справі спиненя торговлї обманчивими средствами лікарскими вибрано п. Стахуру.

На запитанє п. Міхля в справі предложеня ординациї лікарскої представитель правительства, міністерияльний радник Габерлєр, заповів внесенє відповідного правительственного предложеня.

Німецкий парлямент радив опогди над справою німецкої маринарки. В дискусиї секретар державний Тірпіц заявив, що будова великих воєнних кораблїв скінчить ся в р. 1916. Зі взглядів службових конечні суть зміни на становищах начальників департаментів маринарки. В порівнаню з анґлійским буджетом, німецкий буджет дуже ясно зіставлений. Канцлер Бетман-Гольвеґ заявив, що відносини Німеччини до Анґлії ясні для кождого. Не будуємо — сказав — нашої фльоти для цілий зачіпних, але длятого, що потребуємо сильної фльоти для оборони нашого побережа і торговлї. То вже кілька разів підносив я в тій палатї. Наш закон о будові фльоти кождому звістний, кождий знає, в яких розмірах і в якім часї будемо будовати кораблї. Так само ясним єсть наше бажанє удержаня добрих відносин до Анґлії. О тім говорив я вже в часї першого читаня буджету маринарки.

Наша заграничиа політика не лиш супротив Анґлії, але і инших країв стремить виключно до економічного і культурного піднесеня Німеччини. Не можу зрозуміти, аби ті змаганя могли заколотити приязні відносини з яким небудь краєм, а в першім ряді з краєм господарчо і культурно так нам близьким як Анґлія. Мирної конкуренциї народів не може усунути ніяка сила.

По промовах ще кількох бесїдників відложено дальші наради до нині.

На послїднім засїданю італїяньского парляменту прийшло між підсекретарем війни ґен. Пруденте а послом Кієзо до острої виміни слів, з причини, що ґеп. Пруденте відмовив відповіди на інтерпеляцию пос. Кієза. Задля того треба було перервати засїданє. В часї перерви прийшло на коридорі до бійки між послами Кієзо і Морендо, а відтак оба посли визвали себе на поєдинок.

Побут короля Фердинанда в Петербурзї звернув на себе увагу дипльоматичного сьвіта. Зовсім ясна річ, що явив ся він там в тій цїли, щоби позискати Росию для розвязки македоньского питаня в дусї користнім для Болгариї. Ся подорож визвала в болгарскій печати острі і певні себе відзиви, а на болгарско-турецкій границї стрілянину між болгарскими і турецкими жовнїрами. З другої сторони відзиви в російскій печати є того рода, що потверджують здогад турецкої печати про попиранє Росиєю болгарского аґресивного становища. „Новое Время" заявляє, що терпеливість Росиї в македоньско-болгарскій справі уже вичерпала ся. Се виглядає на заповідь російскої інтервенциї, або по крайній мірі на підбуруванє Болгарів.

Берлиньска „National Ztg." одержала з певних дипльоматичних кругів поясненє сего дволичного становища Росиї. Не підлягає сумнївови, що болгарский король, вибираючи ся

21

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Маррията.

(Дальше).

Аж тепер отворили ся спусти неба і злива зараз з піною филь морских, які оркан піднимав до гори, заливали опущеного молодця, котрий все ще лежав на тім самім місци, де єго повалила буря. Нараз удар киненої на него водної маси дав єму знати, що він не може довше тут лишити ся; море скоро піднимало ся чим раз висше і заки він віддалив ся, рачкуючи на руках і ногах кілька кроків від свого дотеперішного місця, впала на него з великим гуком друга филя і залила єго, показуючи єму, що він находить ся на дуже небезпечнім місци. Він мусїв отже встати і іти до того горбка, де лишив свою лодку і припаси поживи.

Осліплений зливним дощем і піняч ими ся филями морскими, не міг нїчого розріжнити. Нараз спотикнув ся і тяжко упав. Він наткнув ся на одну з своїх бочілок з водою і ударив головою о скриню. Тут отже мусїла бути й лодка; але єї не було, скажений вихор бурі мусїв єї зірвати! Так пропала всяка надія на ратунок і він, здавало ся, тому лише спас ся перед небезпечностию водного заливу, аби все таки по кількох днях померти. Сильний удар в чоло і страх, який ним заволодів, коли він побачив, що лодка пропала, так на него подїлали, що на якийсь час утратив він зовсїм сьвідомість.

Коли знов прочуняв, на ново єго окруженє змінило ся. Безконечна площа водна, здавало ся, кипіла і той [illegible] викликував тепер такий страшний г[illegible] перед тим оркан. Цїла піскова лава, крім місця, де він сидїв, була покрита розбурханими филями моря. Але й до него діставала ся від часу до часу вода, коли яка великаньска филя підняла ся високо до гори і кинула ся з цїлою силою в єго напрямі. Франціско в виду того готовив ся на смерть.

Однако поволи почала уступати пітьма, що закривала небо; на овиді не видко було вже ранної маси мраки — і Франціско міг надіяти ся, що зможе спасти ся перед грозячою єму в тій хвили небезпечностию. Але коли би навіть вирятував ся тепер від смерти, то грозила єму відтак вскорі ще страшнійша смерть. Колиб єго тепер затопили филї, то він до кількох хвиль увільнив би ся від всїх мук і терпіня; а так мусїв надіяти ся умерти від голоду і спраги під немилосердно палючим проміснєм сонця. Як могло теперішнє єго спасенє видавати ся єму щастєм, коли він мусїв все о тім гадати, що за кілька днів буде мусїв погибати і в послїдних хвилях житя буде просити о каплю води! Коли він все то передумав, закрив лице руками і молив ся: „Боже! Нехай дїє ся твоя воля; але будь милосердний надо мною, вели підняти ся водї висше, так щоби она мене затопила!"

Але єго просьба не мала бути вислухана, вода не піднимала ся висше. Гук морскої бурі поволи втихомирював ся і бурхливі филї слухали божого приказу, після котрого могли іти лиш так далеко, а не дальше. День вже сїрів, небо прояснило ся і вскорі на овиді показали ся перші проміні сонця, коли погляд утомленого молодця упав на якусь чорну масу, що здіймала ся як-раз понад розбурханими филями моря.

То був корабель, на котрім не було вже ні одної щогли і котрий гонений вітром, плив просто на піскову лаву, де стояв Франціско. Кадовб корабля то появляв ся на хребтах филь, то ховав ся в їх бороздах. Корабель мусить розбити ся — думав Франціско — він пропав, бо они не можуть бачити піскової лави. — Він забув, в якім опущеню він сам находить ся і колиб був міг, був би радо дав кораблеви який знак, аби остеречи єго перед небезпечностию.

Між тим як Франціско приглядав ся кораблеви, підняло ся сонце ясно і величаво над тим образом нужди і недолї. Чим раз більше наближав ся корабель, гонений вітром і несений филями, котрі здавали ся дожидали єго загибели.

Лиш зі страхом можна було дивити ся на то, як корабель гнав наперед, тим більше коли подумало ся, що він плине на певну загибіль.

Вкінци міг Франціско розріжнити людий на покладі корабля. Махав руками, але єго не бачили; кричав, але єго голос губив ся в шумі филь і свистї вітру.

Чим раз близше підходив корабель до

в подорож до Петербурга, мав намір предложити там справу македоньских Болгар і просити Росию о поміч. Міністер Паприков заявив в Петербурзї отверто, що відносини в Македонії стали невносимі та що они криють в собі можливість війни. Комунікат в справі берлиньских нарад ґр. Еренталя і Бетмана-Гольвеґа подає, що оба ті мужі стану „осуджують і на дальше спокійно політичне положенє, то є, они не поділяють песимістичних поглядів, висловлених денеде". Сї слова відносять ся до болгарско-турецких відносин і настрою, який в тім зглядї запанував від певного часу в Петербурзї. Се місце є поважним остереженєм під адресою Росиї і Болгариї, щоби удержали status quo на Балканї і не робили там ніяких небезпечних проб.

Навіть в Росиї появляють ся голоси, які осуджують подвійну гру Росиї. Кн. Мещерский пише в „Гражданин-ї": „Цїлий сьвіт говорить про нашї переговори з Австриєю в цїли відновленя добрих відносин, які попсував той сам Ізвольский, котрий хоче їх тепер направити. Я однак побоюю ся, що в руках такого митця остане справа без ніякого хісна. Повтаряю, що я обавляю ся Ізвольского, сего злого духа Росиї". Ясно отже, чому проби збличеня Австро-Угорщини і Росиї не довели ще до ніякого конкретного висліду. Росия грає подвійну гру в своїй балканьскій політицї.

Новинки.

Львів, дня 7 марта 1910.

— Вибори до перемишляньскої ради повітової розписало Намістництво і визначило вибори з громад сїльских (12 членів) на день 12 цьвітня; для громад міских (6 членів) на день 14 цьвітня; а для виборів з більшої посїлости (8 членів) на день 15 цьвітня с. р.

— З тов. „Руска Бесїда" у Львові. Звичайні загальні збори тов. „Руска Бесїда" відбудуть ся дня 19 марта с. р. точно о годинї 7 вечером з таким порядком дневним: 1) Відчитане протоколу з послїдних зборів. 2) Звіт уступаючого видїлу. 4) Внесеня членів.

— Звичайні загальні збори „Сокола-Батька" відбудуть ся 12 марта 1910 в суботу вечером. Початок о год. 6·30. Порядок дневний: 1) Відчитане протоколу. 2) Звіт старшини за рік 1909. 3) Звіт провірної комісиї і звільненє старшини. 4) Доповняючий вибір старшини: 2 містоголов, 4 членів старшини на 3 роки, 1 члена старшини на 1 рік. 5) Вибір 3 провірників і 3 настоятелїв вправ на 1 рік. 6) Зміна статута. 7) Внесеня і запити.

— Укр.-рускі Соколи Тарасови Шевченкови. В пятницю дня 11 марта уладжує львівский „Сокіл" у своїй сали сьвяточний обхід 49 роковин смерти Тараса Шевченка. По вступній промові відограє сокільский театр Шевченкового „Назаря Стодолю". Дохід з сего вечера призначено на фонд будови памятника Т. Шевченка в Київі. Всїм філіям львівского „Сокола" поручає ся опровести той день в незабутню память нашого Генія сьвяточними сходинами в отсей спосіб: На голос сокільскої сурми в пятницю 11 с. м. вечером мають зібрати ся всї члени кождої філїї в хатї товариства в сьвяточній одежи. Голова Тов-а або один з видїлових виголосить відповідну промову про житє і заслуги Тараса Шевченка. Потім наступить кілька декламаций з „Кобзаря" а вкінци всї присутні відспівають: „Ще не вмерла Україна" і „Марш Соколів" і розійдуть ся спокійно домів. Ніякі забави того дня не дозволені. Окремо від поминків повинно кожде сокільске товариство уладити в сїм місяци сьвяточний вечер в честь Шевченка.

— Шпигуньства в користь Росиї. Черновецкі часописи доносять, що слїдство в справі арештованого в Чернівцях шпигуна Бендака прибирає щораз більші розміри. В Перемишли арештовано 3 особи, які стояли в змові з Бендаком і помагали єму при шпигуньстві в хосен Росиї. Арештовані служили з Бендаком у війску яко однорічні добровольцї і дали ся єму підмовити до шпигуньскої служби. Два з них є народними учителями, а всї три є резервовими офіцирами і постарали ся були о приділенє їх до 41 п. п. в Чернівцях на військові вправи, щоби могли лекше сходити ся з Бендаком. Слїдство против Бендака ще не скінчене. Є познаки, що він зносив ся з деким у Відни. Арештований в Чернівцях росийский жандарм Бондар, що привіз був рублї для шпигуна, сидить ще також у вязници. — В Кракові арештовано під закидом шпигуньства в користь Росиї якусь Ренкосевичівну з Варшави.

— Самоубийство. В пасажу Гавеманна застрілив ся в суботу вечером около 10 год. якийсь не знаний по назвиску мужчина. Перед тим був він в шинку при ул. Сикстуській ч. 6, де з'їв вечеру і не заплативши вийшов. Два кельнери побігли за ним і придержали єго в пасажу та хотїли віддати в руки полициї. Тодї сказав він до них: Заждіть, зараз вам заплачу! По сих словах виймив 6-ти стрільний револьвер і стрілив собі в голову. Настав переполох, кельнери відступили ся а якийсь прохожий пустив ся втїкати; єго придержали гадаючи, що то він стріляв. Тяжко раненого відставила поготівля ратункова до шпиталю, де з листу і паперів знайдених при нїм, прийшли до висновку, що незнакомий постановив вже був давнїйше відобрати собі житє.

† Померли: О. Александер Маланюк, почетний радник еп. консисториї і делегат ординариятский до окр. Ради шкільної в Чорткові, парох в Пауцівцї, чортківского деканата, помер дня 3 марта с. р. в 62 р. житя, а 37 сьвященьства.— Стефанія Білобрам, донька бл. п. Катерини і Йос. Білобрам, урядника в Старім Самборі, померла дня 28 лютого с. р. по довгій і тяжкій недузї в 22 р. житя в домі своїх родичів. — В Станиславові померла Леонтина з Канторів Данкевичева, жена властителя друкарнї в 64 р. житя. — В Чернівцях помер нагло підчас концерту виступаючий там якогість співак віденьскої опери Демут.

— Репертуар руского театру в Коломиї. (Сали Каси ощадности). Початок о год. $7\frac{1}{2}$ веч. Білети продає раньше на всї тоті вистави „Народна Торговля", а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

Вівторок дня 8 марта с. р. „Филї моря і любови", трагедия в 5 дїях Ф. Ґрільпарцера.

В середу дня 9 марта с. р. Madame Butterfly, японьска опера в 3 відслонах Пуччінього.

В четвер дня 10 марта с. р. „Панна штукарка", жарт в 3 дїях А. Володского.

— Процес Тарновска-Комаровский. В звістнім вже процесї о убитє ґр. Комаровского, який дня 4 с. м. розпочав ся у Венеций, розпочало ся переслуханє насамперед самого убийника, Наумова, котрий розповів все, як було і остаточно при кінци свого оповіданя розплакав ся і зімлїв. На тім закінчив ся перший день розправи. В слїдуючім подаємо зміст акту обжалованя.

Акт обжалованя закидає Наумову, що він допустив ся з повною сьвідомостию і з певним пляном убийства ґр. Комаровского, стріливши до него кілька разів з револьвера. Марія О'Курк (не О'Рурке, як доси хибно єї називано) Тарновска і адвокат Донат Прілуков обжаловані о участь в убийстві, якого допустили ся сьвідомо в тій цїли, щоби видобути пів міліона франків асекурацийної суми, на яку обезпечив ся був ґр. Комаровский для Тарновскої а зробили то в той спосіб, що Тарновска викликала

острова, немов би єго засуд був невідкличний. Ще кільканайцять сяжнів був віддалений від лави і аж тепер побачили люди на кораблї небезпечність. Було вже за пізно, вправдї силували ся они змінити напрям корабля, але одна филя приходила за другою і пхала корабель до небезпечної піскової лави. Наступив сильний удар, одинока ще полишивша ся на кораблї щогла зломила ся і упала в воду — і неспокійні филї кинули ся довершити дїла знищеня і смерти.

XI.

Спасенє.

Очи Франціска не відвертали ся від корабля, на котрий тепер кинули ся филї зі страшенною силою. На покладї було, як здавало ся, яких осмеро чи девятеро людий, котрі збігли ся, глядаючи ратунку на кінци корабля від сторони вітру. Кожда филя, що розбивала ся о бік корабля, а відтак переливала ся через него, кидала єго серед сильних ударів чим раз дальше на піскову лаву. Вкінци корабель так високо підняв ся на піску, що филї статили по части свою силу і лише більші з них досягали покладу. Колиб корабель був добре і сильно збудований, як прим. анґлійскі вуглеві кораблї, то би перетримав бурю і дуже імовірно залога, що була би полишила ся на нїм, була би вратувана. Але то був корабель зовсім инший, як Франціско справедливо здогадував ся, именно був то американьский бриґ, будований для скорої і легкої плавби, вузкий і дуже слабо збитий.

Очи Франціска, як легко можна здогадати ся, не відвертали ся ні на хвилю від одинокого предмету, який міг єго в тій хвили занимати і на котрім були люди, загрожені такою великою небезпечностию. Він побачив, що двох моряків підійшло до отворів в покладї і отворили їх; відтак оба пішли в долину і хоч филї заливали корабель і в єго середину мусїло бути вже дуже богато води, они отворів не замкнули. Але за кілька хвиль та загадка прояснила ся. Зпід покладу почали виходити люди, спершу один за другим, відтак цїлими купами нараз — то були мурини, захоплені в своїй вітчинї в неволю; они творили набір корабля. За хвилю наповнили они цїлий поклад; бідні ті люди завдячували своє освободженє людяности двох анґлійских моряків, котрі хотїли їм бодай той спосіб ратунку полишити. Не роблено ще ніякої проби до покиненя корабля. Перемішані поміж собою як стадо овець, посеред лютуючих филь, що кождої хвилї спадали на них, стояли всї они, Европейцї і Африканцї, на покладї корабля і між тим як удари води потрясали цїлим кораблем від споду аж до покладу, видко було, як невільники і їх гнобителї безрадно розглядали ся на всї сторони, чи не побачать де якого способу спасеня.

Але вскорі вид змінив ся; корабель не міг довше видержати напору филь і нараз побачив Франціско, як він по половинї розпав ся і обі половини повалили ся у воду. Тепер кождий боров ся о своє житє; сотки людий пливало по розшалїлім мори і з білої морскої піни видко було лиш чорні людскі голови. Був то страшний і грізний вид глядїти, як сотки люди[illegible]ся рівночасно о удержанє житя і як все[illegible] були загрожені майже неминучою смертию. В однїй хвили були они майже при самім березї, кинені сюди филею, але вже в найблизшій поривала їх могуча струя води назад і відносила далеко на море. З многих, котрі плаваючи держали ся довго на водї, щезла половина, аби нїколи більше не виринути. Лише з найбільшим страхом глядів на них Франціско, коли побачив, що їх число чим раз більше зменшає ся і що нї один з них не може добити ся до берега. Вкінци вхопив він линві з своєї лодки, які не далеко від него лежали і побіг над сам берег моря, аби о скілько можна нести поміч погибаючим. Єго труди не мали бути безуспішні. Коли филї приносили до берега тїла, в котрих як здавало ся, вже не було житя, аби їх відтак знов унести на море і дальше ними грати ся, ловив він їх і витягав на пісок в безпечне місце. Так працював, доки не уложив побіч себе пятнайцять муринів. Хоч утомлені і без сьвідомости не були они однак мертві і заки він витягнув послїдного на берег, прийшло кількох з насамперед уратованих до себе без ніякої помочи, лише під впливом хвилевого відпочинку і сонїшного тепла.

(Дальше буде).

в Наумові шалену заздрість против ґр. Комаровского, вмовивши в него, що ґр. Комаровский вислав телеґраму обиджуючу его і Тарновску і тим спонукала его до убитя Комаровского. Наконець покоєва Періє стає обжалована також о участь в убийстві в той спосіб, що присягала ся, що згадана депеша правдива і старала ся укріпити Наумова в его постанові та намовляла і підюджувала его, щоби він пімстив ся за Тарновску на Комарові. Она улекшувала виконанє пляну убийства.

Акт обжалованя розповідає: Мария Николаєвна Тарновска була другою донькою супругів ґрафа О'Курк Міріцович і Катерини Петровни Селіоцкої та родила ся 9. червня 1877 в Отраде коло Полтави в Пирятиньскім повіті в Росиї, отже має тепер 33 літ. Аж до 13-го року житя перебувала при родині, де еї житє внаслідок безнастанної сварки родичів було сумне. В серпни 1892 р. для докінченя образованя вступила до інститута для дворяньских (шляхотских) дівчат в Києві, в червни 1895 одержала там сьвідоцтво матури і вернула до родичів. Відносини еї родичів ще більше були погіршили ся і она старала ся усунути ся від того житя повного сварки і колотнечі. Ще коли була дитиною, приходив часто до ґр. О'Курк молодий Василь Тарновский, котрий тепер, коли она вернула з інститута, залюбив ся в ній і хотів з нею женити ся. Однак родичі обох сторін були тому противні, отже стало ся так, що Тарновский підмовив Марию, щоби она з ним утекла в ночи і відтак они повінчали ся в якійсь церкві на селї.

Тарновский оженив ся з Марием з любови, але він був чоловіком без енерґії, слабої волї, труєливий, добрий, сердечний, не здібний до ніякого злого вчинку, легкодушний, дуже нервовий, часами злостив ся, дуже заздрісний, дав ся жінці зовсім за лоб взяти і був дуже богатий. Мария Николаївна була з роду небогата але великої сили духа, дуже самолюбива і дуже хитра. Она любила удавати дуже високо образовану даму, але ходила на літературні виклади лиш для розривки а не з інтетересу. За то любила дуже забави, музику і веселі сходини по реставрациях.

Щоби можна мати поняте о еї легкодушнім розтратнім житю, досить буде сказати, що за один обід платила по 500 до 600 рублїв і що за два роки видала на сукнї і тоалєту 30.000 рублїв. Та й не дуже зважала на супружу вірність і здає ся, що завернула була голову свому молодому шваґрови Петрови Павловичови Тарновскому так, що той відобрав собі житє через повішенє. Тим узискала она то, що его майно перейшло на еї чоловіка. Відтак підбунтувала свого мужа і свого любовника, якогось Василя Бозервского, одного против другого, так, що остаточно еї чоловік застрілив того Бозервского. Італїяньский консуль в Києві прислав повідомленє, що Тарновска мала в Києві дуже злу славу; сьвідок Кайзер називає еї авантурницею. Щоби схарактеризувати еї холоднокровну злобність, досить сказати, що коли довідала ся, що еї чоловіка арештували за убитє Бозервского, она урадована стала реготати ся і кинула ся аж на землю та сказала: Дуже добре, чей тепер може вишлють его на Сибір.

Отже тота жінка постановила була розвести ся зі своїм чоловіком і в 1904 р. вибрала собі за свого правного заступника адвоката Доната Прилукова в Москві, чоловіка, котрий задля своїх правничих здібностий і своєї честноти був одним із найвизначнїйших адвокатів в Москві і зарабляв річно около 25.000 рублїв. Многі достовірні сьвідки зізнають, що Прілуков аж до своєї стрічи з Тарновскою був чоловіком лагідного характеру, визначного таланту і дуже добрим супругом та батьком родини. Тарновска зробила его небавком своїм любовником. Надармо боров ся він против тої пристрасти, котра зруйнувала его на майні і в домашнім пожитю. Він хотів отроїти ся, але подужав і так удало ся Тарновскій поволи опанувати его зовсім до тої степени, що він спроневірив 80.000 рублїв, повірених ему своїми клієнтами. Майже цїлу тоту суму віддав він Тарновскій, котра в 1906 р. виїхала наперед за границю, а відтак і він втік з Росиї.

Обжалована Еліза Періє служила у Тарновскої від 1901 р. Она була не так покоєвою як радше товаришкою і секретаркою своєї панї. Тота панї була дуже вірна і завсїгди готова до услуги, не лякала ся ніякої підлоти а навіть і злочину; задля того позискала она була повне довірє Тарновскої та всїляких еї любовників. Внаслїдок розтратного житя Тарновскої розійшла ся вже була значна часть гроший вкрадених Прілуковом і для того треба було старати ся о нові гроші. Нагода до того знайшла ся зараз.

Може яких десять літ тому назад познакомила ся була Тарновска в Ніцци з ґр. Павлом Комаровским, бувшим росийским капітаном, чоловіком добрим, лагідним але легкодушним, любителем всїляких пригод, котрий удавав більшого богача, як був ним поправдї. Був то незвичайно наївний, легковірний чоловік, а бистре око Тарновскої зараз викрило в нїм ту прикмету. В марти 1907 померла ему его жінка в Дрезднї а Тарновска поїхала туди з Парижа на похорон. Мусїла видко вже тодї уложити собі свої пляни, що до свого богатого повдовілого приятеля, бо в місяць опісля телеґрафувала до него до Венециї, що жде на него у Варшаві, а звідтам поїдуть дальше в глубину Росиї, бо она хотїла би віддати свого сина до корпуса кадетів. Они поїхали до Ореля (де він їй представив Наумова) відтак до Києва і до Петербурга та їздили вже як чоловік і жінка.

Телеґрами.

Відень 7 марта. Є. Вел. Цїсар відобрав нинї присягу від нового угорского міністра просьвіти ґр. Івана Зічі.

Відень 7 марта. Нинїшний бюлєтин про стан здоровля др. Люеґера звучить: Теплота 37·6, живчик 80. Ділане серця і нирок не змінене, віддих правильний, стан сил незмінений, притомність неясна.

Відень 7 марта. Нинї в ночи на ул. Більрота стовкнув ся трамвай електричний з самоїздом. Самоїзд зовсїм знищений, шофер і три его пасажири зранені на смерть.

Неаполь 7 марта. Везувій зачинає знов ознаки внутрішного ділання. З кратеру добуває ся горячий пісок і величезні маси диму.

Вінніпеґ 7 марта. Від осуга снїгового, що зсунув ся з гори Селькірк, згинуло 92 осіб.

Льондон 7 марта. Король Едвард виїхав до Біярріц.

Константинополь 7 марта. Султан видав обід для міністра Міловановича.

Берлин 7 марта. При з'їздї 800 делеґатів відбуло ся тут конституююче віче нової „поступової партиї людової".

Солїнґен 7 марта. Вчера устроєно тут демонстрацию на річ загального права виборчого. В товпі розвивано червоні прапори і співано пісні. Перед ратушем прийшло до стички. Полїция ужила оружия. Одну особу ранено тяжко, кілька легко, 4 арештовано.

Солунь 7 марта. Власти войскові з Разлук доносять, що Болгария фортифікує поспішно важні точки вздовж турецкої границї. Кілька транспортів муниций розділено в послїдних днях між болгарских вояків.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, **5·53**, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
" 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
" 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{35}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
" 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
" 1/7 до 31/8 5·50
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·–.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).